

РЕШЕНИЕ

№ 2066

гр. София, 28.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 24.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **5339** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК във вр. с чл. 29, ал. 6 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия (ЗДРДОПБГДСРСБНА).

Образувано е по жалба Н. Д. К., ЕГН [ЕГН], чрез адв. П. Б. от САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 3, ап. 10 срещу Решение № 2-1953/11.05.2021 г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия /КРДОПБГДСРСБНА/, в частта, с която е обявена установената и обявена с Решение № 2-1656/27.06.2019 г. принадлежност на жалбоподателката към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА.

В жалбата е изложено становище, че оспореното решение е нищожно. Искане за прогласяване нищожността на административния акт, а в условията на алтернативност, се иска отмяната му поради противоречие с материалноправните разпоредби. Сочено се, че по отношение на жалбоподателката Комисията се е произнасяла с решение, въз основа на едни и същи доказателства. Без значение според жалбоподателката е основанието за самосезиране от страна на Комисията, доколкото не е налице хипотезата на чл. 28 от Закона, административният орган не е притежавал материалноправна компетентност да се произнесе повторно на базата на едни и същи документи, обстоятелства и качество на провереното лице. Решението също така било постановено при съществени нарушения на процесуалните правила.

В съдебно заседание не се явява и не се представлява. В депозирана писмена молба от 19.01.2022 г., чрез процесуалния си представител жалбоподателката поддържа жалбата

Ответникът – Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, се представлява от юрисконсулт М., която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

След като разгледа оплакванията, изложени в жалбата, доказателствата по делото и становищата на страните, Административният съд приема за установено от фактическа страна следното:

Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия е извършила проверка на лица по чл. 3, ал. 2, т. 15 от Закона – членовете на управителни и надзорни органи на държавни или общински дружества, на дружества с 50 и повече на сто държавно или общинско участие или на техни дъщерни дружества, в които притежават 50 или повече на сто от капитала.

В писмо с вх. № 2240/02.04.2018 г. по описа на Комисията, от министъра на икономиката е получен отговор, съдържащ исканата от Комисията информация. В приложение 2 – Продължение от 19.03.2018 г. било посочено, че жалбоподателката е била член на Съвета на директорите от 06.01.1995 г. и зам. председател на Съвета на директорите от 08.08.1996 г. до 12.03.1998 г. на [фирма]. Същата е била и член на СД на [фирма] за периода 14.01.1998 г. до 24.04.2000 г.

На свое заседание от 11.05.2021 г., обективизирано в протокол № 16/11.05.2021 г. /л.71/, Комисията е постановила решение № 2-1953/11.05.2021 г., с което е обявила установената и обявена с решение № 2-1656/27.06.2019 г. принадлежност на жалбоподателката към органите по чл. 1 от Закона. В решението са посочени трите имена и датата и мястото на раждане на жалбоподателката. Посочено е, че същата е била вербувана на 14.01.1983 г., регистрирана на 25.01.1983 г., ръководил я служител е о.р. Л. В.. Посочено е, че е осъществявала сътрудничество в ДС, В.- VI-I в качеството на агент с псевдоним „Л.“. Посочено е, че принадлежността и е установена въз основата на регистрационен дневник, картон обр. 4; протокол №80/1990 г. за унищожаване на лично дело IA-26777 и работно дело IP-2090.

Жалбоподателката е била обект на такава проверка, като с решение № 2-1656/27.06.2019 г. е била обявена принадлежността на жалбоподателката към органите по чл. 1 от Закона, като това обстоятелство не е спорно.

Решението е подписано от всички присъствали на заседанието /л. 90 от делото/ и е изпратено на жалбоподателя с писмо №КИ-К-217363/11.05.2021 г. /л. 91 от делото/. Същото е връчено, видно от известието за доставяне на л. 95 от делото, на 13.05.2021 г.

При така установеното от фактическа страна Съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е допустима за разглеждане, тъй като е подадена от лице, което е адресат на

акт, който подлежи на съдебен контрол. С оглед разпоредбата на чл. 149, ал. 5 АПК прогласяването на нищожност на административния акт не е ограничено със срок, като същевременно жалбата е подадена на 27.05.2021 г., и е в срок.

Настоящият съдебен състав, като обсъди наведените в жалбата доводи и представените от страните доказателства намира, че разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 26, ал.1, т. 2 ЗДРДОПБГДСРСБНА проверката за установяване принадлежност към органите по чл. 1 е задължителна за лицата, заемали или заемащи публични длъжности, както и извършвали или извършващи публични дейности от 10 ноември 1989 г. до извършването на проверката. Съгласно чл. 3, ал. 2, т. 15 публични дейности по смисъла на този закон са дейностите, извършвани от членовете на управителни и надзорни органи на държавни или общински дружества, на дружества с 50 и повече на сто държавно или общинско участие или на техни дъщерни дружества, в които притежават 50 или повече на сто от капитала. Между страните не е спорно обстоятелството, че жалбоподателката е била член на съвета на директорите на [фирма] от 06.01.1995 г. до 12.03.1998 г. и член на съвета на директорите на [фирма] от 14.01.1998 г. до 2000 г. и като такава е подлежала на задължителна проверка.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 АПК съдът е длъжен да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК – дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, дали са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, дали е налице противоречие с материалния закон и дали не противоречи на целта на закона.

Оспореният акт е Решение № 2-1953/11.05.2021 г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия в частта му, с която е обявена установената и обявена с Решение № 2-1656/27.06.2019 г. принадлежност на жалбоподателя към органите на Държавна сигурност. Съгласно чл.9, т.2 от закона, разкриването и обявяването на имената на български граждани, заемали или заемащи публични длъжности или извършвали или извършващи публична дейност, за които е установена принадлежност към органите по чл. 1, се осъществява от КРДОПБГДСРСБНА. Комисията е компетентният орган, който може да установява и обявява принадлежност на български граждани към органите по чл. 1, но в случая с произнасянето си, същата е излязла извън рамките на материалната ѝ компетентност. Това е така по следните съображения:

Между страните не е спорно, че принадлежността на жалбоподателката към органите по чл. 1 от закона е била установена и обявена от Комисията с Решение № 2-1656/27.06.2019 г. като не се спори и че същото е влязло в сила.

Принадлежността на жалбоподателя към органите по чл. 1 от закона е установена и с двете решения на базата на едни и същи документи, а именно: на регистрационен дневник, картон обр. 4; протокол №80/1990 г. за унищожаване на лично дело ІА-26777 и работно дело ІР-2090. Не се констатират нови доказателства и документи, по смисъла на чл. 28 от закона, за да се приеме, че производството е именно по този ред.

Съгласно чл.28 от ЗДРДОПБГДСРСБНА Комисията има правомощие да постанови последващо решение по отношение на едно и също лице, за което вече се е произнесла, независимо от това в какво качество, единствено и само в хипотезата,

когато се появяват нови доказателства за принадлежност към органите по чл.1 от закона. Доколкото конкретният случай не попада в хипотезата на чл. 28 от закона, Комисията не е разполагала с компетентност повторно да обявява установената и обявена вече принадлежност.

Не може да се приеме тезата, че при всеки случай, в който се установи заемане на публична длъжност или извършване на публична дейност от едно лице, то следва да бъде обект на отделна проверка. Да се приеме подобна теза би било в противоречие с целта на закона, доколкото обявяването на принадлежността на лицата към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА се оповестява публично и може да бъде установено от всеки при справка на интернет страницата на Комисията.

С оглед горното съдът намира, че Комисията по ЗДРДОПБГДСРСБНА не разполага с материалноправна компетентност да се произнесе с множество решения, обявявайки принадлежност към органите по чл. 1 въз основа на едни и същи доказателства и по отношение на едно и също качество на лицето. Постановеният при липса на материална компетентност административен акт е нищожен на основание на чл. 146, т. 1 от АПК /в този смисъл Решение № 9523 от 18.07.2017 г. по адм. дело № 4894/2016 г. по описа на ВАС, Решение № 14571 от 29.11.2017 г. по адм. дело № 11568/2016 г. по описа на ВАС, Решение № 15986 от 22.12.2017 г. по адм. дело № 1524/2017 г. по описа на ВАС, както и Тълкувателно решение № 12/09.12.2021 г. на ОСС на I и II колегия на ВАС/.

По делото е представен списък на разноските /л.130/, но нито в жалбата, нито в проведените съдебни заседания, нито в молбата от 19.01.2022 г. не е заявена претенция за присъждане на разноски, съдът намира, че такива в случая не следва да се присъждат. В случай, че такива са били претендирани, то това следва да е изрично заявено от страната, а не с конклюдентни действия, каквото е представянето на списъка.

Воден от гореизложеното, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Решение № 2-1953/11.05.2021 г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия /КРДОПБГДСРСБНА/, в частта, с която е обявена установената и обявена с Решение № 2-1656/27.06.2019 г. принадлежност на Н. Д. К., ЕГН [ЕГН], към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: